

Arrest

nr. 49 691 van 18 oktober 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 juni 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 14 juli 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTIERE, die *loco* advocaat T. DEBROCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn.

Zij is op X te Ghana gehuwd met de heer K.E.F.(...), van Belgische nationaliteit.

Op 29 februari 2008 heeft zij een aanvraag tot vestiging ingediend als echtgenote van de heer K.E.F.(...), van Belgische nationaliteit.

Op 5 maart 2008 wordt een beslissing van uitstel genomen.

Op 7 juli 2008 wordt een positief relatieverslag opgesteld.

Op 22 augustus 2008 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 20 januari 2010 wordt een voorstel tot ambtelijke schrapping opgesteld nadat uit verschillende woonstcontroles/ controles van de gezamenlijke vestiging is gebleken dat verzoekster noch haar echtgenoot kon worden aangetroffen op de opgegeven verblijfplaats.

Op 29 juni 2010 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing genomen houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van A., C. geboren te A., op 10.01.1976 van Ghana nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing: Artikel 42 quater §1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging van de echtgenoten.

Uit de verschillende politieverslagen blijkt dat de samenwoning van betrokkenen nooit kon vastgesteld worden.

Geen van beiden kon ooit worden aangetroffen.

Uit het PV met nr. AN.13.LB.020703/2009 - GF dd. 17/02/2009 blijkt dat de wijkinspecteur de betrokkenen niet (op het) vermelde adres heeft kunnen aantreffen. "Volgens de onderburen woont er alleen een man op vermeld adres, een zekere "Kojo". Betrokkene kan niet worden aangetroffen door de wijkinspecteur". Waarvan akte, gesloten op 17 februari 2009

Uit het PV met nr. 067455/09 - BS dd. 24/07/2009 blijkt: "wijkinspecteur heeft betrokkene niet kunnen treffen op bovenvermeld adres. Volgens de burens zijn betrokkenen waarschijnlijk op verlof". Waarvan akte, gesloten op 24 juli 2009

Uit het PV met nr. AN.13.LB.020703/2009 dd. 17/02/2009 blijkt:

<i>Er werd op volgende data en tijdstippen opnieuw aangebeld bij betrokkenen:</i>	
<i>05/01/2010 - 16u10</i>	<i>12/01/2010 - 19u51</i>
<i>07/01/2010-12u30</i>	<i>13/01/2010 - 18u30</i>
<i>09/01/2010-15u10</i>	<i>19/01/2010-21u23</i>

De wijkinspecteur stelde administratieve akte - voorstel ambtelijke schrapping BS 005982/2010 - 10/10/2010 op.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat er voor betrokkene en de echtgenoot sinds 20.01.2010 een voorstel tot ambtelijke schrapping is."

2. Onderzoek van het beroep

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van een beginsel van behoorlijk bestuur meer bepaald het motiveringsbeginsel of de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van haar middel zet verzoekster uiteen wat volgt:

"De materiële motiveringsplicht bestaat erin dat kan worden nagegaan of de overheid bij het nemen van haar beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar beslissing is gekomen.

De betwiste beslissing stelt dat verzoekster en haar echtgenoot niet samenwonen en verwijst daarbij naar diverse documenten die niet bij de bestreden beslissing zijn gevoegd.

De Raad van State besliste in haar arrest nr. 86.733 van 07 april 2000 dat de motivering door verwijzing, zoals in casu, slechts geoorloofd is als het document waarnaar verwezen wordt bij de akte gevoegd wordt of indien de akte de draagwijdte ervan weergeeft.

Verzoekster betwist dat de bestreden beslissing voldoende de draagwijdte van de documenten waarna ze verwijst weergeeft. De bestreden beslissing verwijst allereerst naar niet nader gespecificeerde "verschillende politieverlagen" waaruit blijkt dat de samenwoning van betrokkenen nooit kon vastgesteld worden, "Geen van beiden kon ooit worden aangetroffen".

Dit is manifest onjuist.

Uit het dossier zal blijken dat verzoekster op 28.02.2008 werd ingeschreven in het vreemdelingenregister na herhaalde controles op de samenwoning die positief waren, zodat het niet klopt dat de samenwoning nooit kon worden vastgesteld en geen van beiden ooit kon worden aangetroffen.

Verder kan uit het feit dat men nooit iemand zou hebben kunnen aantreffen ook niet worden afgeleid dat er geen samenwoning zou zijn. Men kan in dat geval alleen vaststellen dat een eventuele samenwoning niet kan worden gecontroleerd, wat niet wegneemt dat er toch een samenwoning kan zijn. Uit stuk 4 blijkt alvast dat verzoekster en haar echtgenoot wel degelijk samenwonen op het adres (...) 2140 Borgerhout sinds 15.03.2009.

De betwiste beslissing citeert ook uit twee processen-verbaal van respectievelijk 17.02.2009 en 24.07.2009. In het eerste proces-verbaal wordt gesteld dat volgens de onderburen er alleen een man(d) woont op vermeld adres en in het tweede proces-verbaal noteerde de wijkinspecteur dat volgens de buren betrokkenen waarschijnlijk op verlof zijn.

Wat de eerste vaststelling betreft kan verzoekster bevestigen dat zij gedurende drie maanden in Ghana was en pas op 06.02.2009 terug keerde naar België zoals blijkt uit de stempels in haar reispas (stuk 6). Het zal dus wel zo zijn dat de buren toen enkel haar man hebben gezien maar dat zegt niets over hun samenwoning.

Wat de tweede vaststelling betreft merkt verzoekster op dat het feit dat de buren zeggen dat ze waarschijnlijk op verlof zijn, zeker niet in tegenspraak is met het feit dat ze samenwonen, eerder het tegendeel.

Ook valt uit de verwijzing naar en de citering uit de politieverlagen niet op te maken op welk adres de woningcontrole werd gedaan. Dit heeft zijn belang aangezien verzoekster en haar echtgenoot medio maart 2009 in Borgerhout verhuisden van de K.straat naar de L.straat.

De bestreden beslissing vermeldt verder een aantal data en tijdstippen waarop er werd aangebeld bij betrokkenen.

Verzoekster merkt op dat deze acht controles gebeurden tussen 5 en 19 januari 2010, derhalve op een tijdsperiode van slechts 14 dagen en dat zij in die periode in Ghana was. Uit haar paspoort blijkt dat ze vertrok op 03.12.2009 en terugkeerde op 04.02.2010.

Haar echtgenoot was op 02.01.2010 terug in België maar doet shift werk in Nederland waardoor hij op de genoemde tijdstippen soms aan het werk was en soms aan het slapen (stuk 7).

De bestreden beslissing vermeldt tenslotte dat de wijkinspecteur een voorstel ambtelijke schrapping opstelde op 10.10.2010. Deze datum is manifest verkeerd aangezien hij in de toekomst ligt. Allicht moet het 20.01.2010 zijn zoals verderop in de bestreden beslissing vermeld is. Verzoekster wijst erop dat een voorstel ambtelijke schrapping enkel een voorstel is m.b.t. het verblijf op een bepaald adres en dus niet het bewijs inhoudt dat er geen samenwoning zou zijn temeer daar het voorstel hier beide echtelieden betreft.

Bovendien vermeldt de bestreden beslissing niet of de wijkinspecteur verzoekster ook schriftelijk heeft uitgenodigd in het kader van zijn onderzoek. En zonet, waarom niet.

Verzoekster heeft in alle geval nooit enig bericht in haar brievenbus gevonden.

In de bestreden beslissing is evenmin sprake een samenwoningverslag terwijl dit document speciaal werd geconcipieerd om de gemachtigde van de staatssecretaris toe te laten met kennis van zaken te beslissen.

Verzoekster betwist dan ook dat de gemachtigde van de staatssecretaris over voldoende gegevens beschikte om een correcte beslissing te treffen. Minstens meent zij dat deze de gegevens waarover hij beschikte niet correct heeft beoordeeld en niet in redelijkheid tot zijn beslissing is gekomen.

Derhalve is de materiële motiveringsplicht geschonden en is de bestreden beslissing volstrekt nietig."

In haar nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij als volgt op het middel:

"Ter ondersteuning uit verzoekster kritiek op de verwijzingen in de bestreden beslissing naar de processen-verbaal, waarvan de draagwijdte volgens verzoekster niet voldoende zou zijn weergegeven.

Verzoekster haar beschouwingen falen in rechte. Er is vooreerst geen enkele verplichting voor de verwerende partij om de politieverslagen waarnaar verwezen wordt in de beslissing, samen met de beslissing te betekenen. Terwijl de relevante inhoud van de PV's wel degelijk correct is weergegeven.

De verwerende partij verwijst naar de (ook in de beslissing benoemde) PV's die zich in het administratief dossier bevinden, en waaruit telkenmale blijkt dat er vele woonstcontroles/controles gezamenlijke vestiging zijn uitgevoerd, dewelke telkens negatief waren. Nooit konden verzoekster noch haar echtgenoot worden aangetroffen.

De gemachtigde citeert terecht uit het PV dd. 17.02.2009 dat "volgens de onderburen woont er alleen een man op vermeld adres, een zekere "Kojo". Betrokkene kan niet worden aangetroffen door de wijkinspecteur".

En uit het PV dd. 24.07.2009 dat "wijkinspecteur heeft betrokkenen niet kunnen treffen op bovenvermeld adres. Volgens de burens zijn betrokkenen waarschijnlijk op verlof", waarna vervolgens op 01.10.2009 een nieuw (niet uitdrukkelijk geciteerd in de bestreden beslissing) verslag is opgesteld waarin uitdrukkelijk gesteld wordt: "de wijkinspecteur bij hieronder vermelde personen geen controle samenwonen heeft kunnen uitvoeren. Er werd 10x op verschillende tijdstippen en data aangebeld bij betrokkenen. Er werd nooit iemand op het adres aangetroffen".

Tot slot is verwezen naar de akte dd. 21.01.2010 (aanvankelijk pv nummer AN.13.LB.020703/2009 dd. 17.02.2009): "Er werd op volgende data en tijdstippen opnieuw aangebeld bij betrokkene:

05/01/2010 - 16u10

07/01/2010 - 12u30

09/01/2010 - 15u10

12/01/2010 - 19u51

13/01/2010 - 18u30

19/01/2010 - 21u23

doch hij kan nooit iemand aantreffen op het adres van inschrijving. Er kon geen controle samenwonen gebeuren.

De wijkinspecteur stelde administratieve akte - voorstel ambtelijke schrapping BS 005982/2010 - 20/01/2010 op".

Deze PV's werden door de procureur des konings aan de gemachtigde bezorgd, met de melding dat de samenwonen van betrokkenen nooit kon worden vastgesteld, en geen van beiden ooit kon worden aangetroffen. Tevens vermeldde de procureur in zijn schrijven van 27.05.2010 dat beiden politieel geseind staan voor opsporen verblijfplaats, controle samenwonen en verhoor omtrent hun huwelijk.

Terwijl, zoals tot slot vermeld in de bestreden beslissing, uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat er voor betrokkene sinds 20.01.2010 een voorstel tot ambtelijke schrapping is.

De beschouwingen van verzoekster in haar verzoekschrift kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen. De vermelding 10/10/2010 in de bestreden beslissing betreft uiteraard een materiële vergissing in de beslissing (in het PV staat wel degelijk 20/01/2010), die niet de nietigverklaring van de beslissing met zich kan meebrengen.

Ook het gegeven dat er oorspronkelijk, vooraleer verzoekster in het bezit is gesteld van een F-kaart op 22.08.2008, een positieve controle is uitgevoerd, maakt uiteraard niet dat verzoekster nadien in 2009 en 2010 nog steeds gezamenlijke vestiging was tussen de echtgenoten (quod non in casu).

Art. 42quater voorziet uitdrukkelijk dat aan het verblijfsrecht van de vreemdeling (bekomen op grond van gezamenlijke vestiging als echtgenoten) een einde kan worden gesteld indien er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Terwijl niet dienstig kan verwezen worden naar het gegeven dat verzoekster verhuisd is in 2009, nu uit de administratieve aktes van de politie blijkt dat daarin ook het "nieuwe" adres van verzoekster vermeld is.

Tot slot merkt de verwerende partij op dat de beweringen van verzoekster als zou zij tijdens een periode van controle in Ghana verbleven hebben, niet dienstig kan worden aangevoerd. Immers heeft verzoekster nagelaten de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid en/of de politiediensten dienomtrent in kennis te stellen, zodat de gemachtigde hiervan geen kennis had op het ogenblik van het nemen van de beslissing dd. 29.06.2010 en met dit beweerde gegeven geen rekening kon houden.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. (Zie ook: RvV, nr. 509, 29 juni 2007) . Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).)

Deze bewering verklaart overigens ook niet waarom er NOOIT, in de periode van februari 2009 t.e.m. januari 2010 iemand kon worden aangetroffen.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, gelet op het schrijven van de procureur des konings te Antwerpen dd. 27.05.2010 en de hieraan toegevoegde bijlagen nopens de negatieve controles, oordeelde dat verzoeksters verblijfsrecht diende te worden beëindigd.

Verzoekster haar beschouwingen kunnen hieraan geen afbreuk doen.

Tot slot merkt de verwerende partij op dat de rechter in vreemdelingenzaken zich niet in de plaats kan stellen van de overheid. Bij de beoordeling van de motieven van de bestreden beslissing behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (R.v.St. nr. 101.624 dd. 7.12.2001)." (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007; R.v.V. nr. 3437 dd. 7.11.2007/ R.v.V. nr. 3488 dd. 9.11.2007)

De uiteenzetting van verzoekster kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Verzoekster haar tweede middel kan niet worden aangenomen."

In haar repliekmemorie dupliceert verzoekster als volgt:

"De materiële motiveringsplicht bestaat erin dat kan worden nagegaan of de overheid bij het nemen van haar beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar beslissing is gekomen.

De betwiste beslissing stelt dat verzoekster en haar echtgenoot niet samenwonen en verwijst daarbij naar diverse documenten die niet bij de bestreden beslissing zijn gevoegd.

De Raad van State besliste in haar arrest nr. 86.733 van 07 april 2000 dat de motivering door verwijzing, zoals in casu, slechts geoorloofd is als het document waarnaar verwezen wordt bij de akte gevoegd wordt of indien de akte de draagwijdte ervan weergeeft.

Verzoekster betwist dat de bestreden beslissing voldoende de draagwijdte van de documenten waarna ze verwijst weergeeft.

De bestreden beslissing verwijst allereerst naar niet nader gespecificeerde "verschillende politieverlagen" waaruit blijkt dat de samenwoning van betrokkenen nooit kon vastgesteld worden, "Geen van beiden kon ooit worden aangetroffen".

Na consultatie van het dossier blijkt dat de betwiste beslissing hier (zonder bronvermelding) citeert uit een brief van de procureur des konings van Antwerpen van 27 05 2009 (stuk 8) waarbij verschillende politieverlagen (stukken 9 t/m 12) worden overgemaakt aan verwerende partij.

De inhoud van deze brief is bovendien manifest onjuist.

Uit het dossier dat verwerende partij neerlegde op de griffie van Raad en dat hoewel de wet dit voorziet, niet is genummerd noch geïnventariseerd zodat verzoekster het stuk niet preciezer kan benoemen, blijkt dat verzoekster op 28.02.2008 werd ingeschreven in het vreemdelingenregister na controle op de samenwoning en met een positief relatieverlag, zodat het niet klopt dat de samenwoning nooit kon worden vastgesteld en geen van beiden ooit kon worden aangetroffen.

Trouwens kan uit het feit dat men nooit iemand zou hebben kunnen aantreffen ook niet worden afgeleid dat er geen samenwoning zou zijn. Men kan in dat geval alleen vaststellen dat een eventuele samenwoning niet kan worden gecontroleerd, wat niet wegneemt dat er toch een samenwoning kan zijn. Uit stuk 4 blijkt alvast dat verzoekster en haar echtgenoot wel degelijk samenwonen op het adres (...), 2140 Borgerhout sinds 15.03.2009.

De betwiste beslissing citeert ook uit twee processen-verbaal van respectievelijk 17.02.2009 en 24.07.2009. In het eerste proces-verbaal wordt gesteld dat volgens de onderburen er alleen een man(d) woont op vermeld adres en in het tweede proces-verbaal noteerde de wijkinspecteur dat volgens de buren betrokkenen waarschijnlijk op verlof zijn.

Wat de eerste vaststelling betreft kan verzoekster bevestigen dat zij gedurende drie maanden in Ghana was en pas op 06.02.2009 terug keerde naar België zoals blijkt uit de stempels in haar reispas (stuk 6). Het zal dus wel zo zijn dat de buren toen enkel haar man hebben gezien maar dat zegt niets over hun samenwoning.

Wat de tweede vaststelling betreft merkt verzoekster op dat het feit dat de burens zeggen dat ze waarschijnlijk op verlof zijn, zeker niet in tegenspraak is met het feit dat ze samenwonen, eerder het tegendeel.

Ook valt uit de verwijzing naar en de citering uit de politieverlagen niet op te maken op welk adres de woonstcontrole werd gedaan. Dit heeft zijn belang aangezien verzoekster en haar echtgenoot medio maart 2009 in Borgerhout verhuisden van de K.straat naar de L.straat.

Bij nazicht van het dossier van verwerende partij blijkt nu dat nog herhaaldelijk op het oude adres nazicht werd gedaan en ook dat voor elk van de echtgenoten op een ander adres werd gecontroleerd. Het is logisch dat zo geen samenwoning meer kon worden vastgesteld.

Voor de goede orde heeft verzoekster haar dossier aangevuld met de kwestieuze politieverlagen die ze kon kopiëren uit het dossier van verwerende partij ter griffie en die ze als de stukken 8 t/m 12 aan haar dossier toevoegt.

De bestreden beslissing vermeldt verder een aantal data en tijdstippen waarop er werd aangebond bij betrokkenen.

Verzoekster merkt op dat deze zes controles gebeurden tussen 5 en 19 januari 2010, derhalve op een tijdsperiode van slechts 14 dagen en dat zij in die periode in Ghana was. Uit haar paspoort blijkt dat ze vertrok op 03.12.2009 en terugkeerde op 04.02.2010.

Haar echtgenoot was op 02.01.2010 terug in België maar doet shift werk in Nederland waardoor hij op de genoemde tijdstippen soms aan het werk was en soms aan het slapen (stuk 7).

Alvorens deze procedure tot nietigverklaring te starten heeft verzoekster verwerende partij daarvan ook op de hoogte gesteld en haar de nodige bewijsstukken overgemaakt – deze briefwisseling bevindt zich in het dossier- maar verwerende partij weigerde haar beslissing in te trekken hoewel ze had kunnen vaststellen dat in dezen haar eigen instructies aan de lokale overheid niet werden gevolgd (zie infra).

De bestreden beslissing vermeldt tenslotte dat de wijkinspecteur een voorstel ambtelijke schrapping opstelde op 10.10.2010. Deze datum is manifest verkeerd aangezien hij in de toekomst ligt. Na consultatie van het dossier blijkt dat het inderdaad 20 01 2010 had moeten zijn zoals verderop in de bestreden beslissing vermeld is.

Verzoekster wijst erop dat een voorstel ambtelijke schrapping enkel een voorstel is m.b.t. het verblijf op een bepaald adres en dus niet het bewijs inhoudt dat er geen samenwoning zou zijn temeer daar het voorstel hier beide echtelieden betreft.

Bovendien vermeldt de bestreden beslissing niet of de wijkinspecteur verzoekster ook schriftelijk heeft uitgenodigd in het kader van zijn onderzoek. En zoniet, waarom niet.

Verzoekster heeft in alle geval nooit enig bericht in haar brievenbus gevonden.

Uit het neergelegde dossier van verwerende partij en meer bepaald uit de daaruit gekopieerde stukken 8 t/m 12 van het dossier van verzoekster, blijkt nu dat verzoekster en haar echtgenoot werden geseind zonder dat zij voordien ook maar éénmaal werden uitgenodigd om zich bij de politie aan te melden en dit in weerwil van de duidelijke instructies van verwerende partij aan de lokale overheid (zie stuk 13) om betrokkenen op te roepen naar hun bureau zodat ze hun redenen kunnen laten kennen waarom ze niet waren aan te treffen en zodat ze bewijzen kunnen voorleggen om hun afwezigheden te staven.

In de bestreden beslissing is evenmin sprake een samenwoningverslag terwijl dit document speciaal werd geconcipeerd om de gemachtigde van de staatssecretaris toe te laten met kennis van zaken te beslissen en terwijl zich in het dossier ook een positief relatieverslag bevindt.

Verzoekster betwist dan ook dat de gemachtigde van de staatssecretaris over voldoende gegevens beschikte om een correcte beslissing te treffen. Minstens meent zij dat deze de gegevens waarover hij beschikte niet correct heeft beoordeeld en niet in redelijkheid tot zijn beslissing is gekomen.

Derhalve is de materiële motiveringsplicht geschonden en is de bestreden beslissing volstrekt nietig."

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich in de plaats te stellen van de administratieve overheid bij de beoordeling aangaande de beëindiging van het verblijfsrecht. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij tot de vaststelling komt dat er geen gezamenlijke vestiging is tussen de echtgenoten en dat zij haar vaststelling gebaseerd heeft op verschillende politieverlagen. Ook in de motivering van de bestreden beslissing verduidelijkt de verwerende partij welke politieverlagen zij precies bedoeld, met name een politieverlag van 17 februari 2009 (PV met nr. AN.13.LB.020703/2009–GF) en een politieverlag van 24 juli 2009 (PV met nr. 067455/09–BS) en een niet nader genoemd politieverlag waarvan ze wel de inhoud weergeeft.

Uit de stukken van het administratieve dossier blijkt dat de voormelde politieverlagen hierin terug te vinden zijn.

Aldus dient de Raad na te gaan of de verwerende partij zich in alle redelijkheid op voormelde stukken kon baseren om tot de vaststelling te komen dat de er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen beide echtelieden.

Wat betreft het eerste politieverlag waarnaar de verwerende partij verwijst, betwist verzoekster niet dat zij op dat ogenblik nog woonachtig was op het adres K., te 2140 Antwerpen. Uit dit verslag blijkt dat de wijkinspecteur op 17 februari 2009 de daadwerkelijke samenwoning tussen verzoekster en haar echtgenoot heeft willen controleren maar dat hij noch verzoekster, noch haar echtgenoot heeft kunnen aantreffen. Volgens de onderburen woont er enkel een man op het vermeld adres en wordt de echtgenoot van verzoekster vernoemd.

Uit dit politieverlag kan niet zonder meer afgeleid worden dat er geen vestiging meer is, aangezien geen van beide echtelieden kon worden aangetroffen op het voormeld adres. De verklaring van de onderburen kan wel een indicatie geven aangaande het feit dat er mogelijks geen vestiging meer is, doch verder onderzoek dringt zich redelijkerwijze op.

Waar verzoekster verwijst naar haar paspoort waaruit duidelijk blijkt dat ze in die periode in Ghana verbleef, kan de verwerende partij wel worden gevolgd waar ze stelt dat verzoekster haar nooit heeft meegedeeld dat ze het land verliet en dat het haar niet ten kwade kan worden geduid geen rekening te hebben gehouden met gegevens die haar niet bekend waren.

Hoe dan ook, blijkt dat er inderdaad verdere controles zijn uitgevoerd, met name op 24 juli 2009 en op 1 oktober 2009.

Verzoekster vermeldt in haar middel dat zij en haar echtgenoot sinds 15 maart 2009 samenwonen op het adres L.straat 50 te 2140 Borgerhout. Uit een stuk van het administratief dossier "gegevenshistoriek RN opgesteld op 22 juni 2010" (het stuk kan niet preciezer worden benoemd aangezien het administratief dossier niet is genummerd, noch geïnventariseerd) blijkt dat de verblijfplaats van verzoekster op 10 april 2009, L.straat 50 te 2140 Antwerpen is. Er is geen dergelijke gegevenshistoriek terug te vinden voor haar echtgenoot zodat niet kan worden nagegaan of haar echtgenoot op diezelfde datum ook ingeschreven stond op hetzelfde adres.

De tweede controle werd uitgevoerd op 24 juli 2009, dus nadat verzoekster reeds verhuisd was. Het verslag vermeldt dat de wijkinspecteur nazicht heeft gedaan naar de daadwerkelijke samenwoning. Uit de vermelding van de persoonsgegevens blijkt dat voor verzoeksters echtgenoot het oude adres vermeld staat, terwijl voor verzoekster het nieuwe adres vermeld wordt. Verder stelt het verslag *"wijkinspecteur heeft betrokkenen niet kunnen treffen op bovenvermeld adres. Volgens de burens zijn betrokkenen waarschijnlijk op verlof"*. Verzoekster kan worden gevolgd waar ze stelt dat uit de verwijzing naar en de citering van het politieverlag niet kan worden opgemaakt op welk adres de woonstcontrole werd gedaan en dat dit zijn belang heeft aangezien verzoekster (en haar echtgenoot) in Borgerhout verhuisden van de K.straat naar de L.straat.

Aangezien uit het voormelde politieverlag niet kan worden opgemaakt op welk adres de controle werd uitgevoerd en aangezien opnieuw geen van beide echtelieden kon worden aangetroffen, kan hieruit niet op een redelijke wijze worden afgeleid dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Bovendien blijkt dit verslag in tegenstelling tot het eerste verslag eerder een positieve indicatie te bevatten met name dat burens vermelden dat betrokkenen op verlof waren.

Het volgende niet nader genoemd verslag in de bestreden beslissing dateert van 21 januari 2010, dus opnieuw na de verhuis van verzoekster. Uit de vermelding van de persoonsgegevens blijkt dat ditmaal zowel voor verzoeksters echtgenoot, als voor verzoekster zelf het oude adres vermeld staat. Verder vermeld het verslag *"er werd op volgende tijdstippen opnieuw aangebond bij betrokkene"*:

05/01/2010 - 16u10

07/01/2010 - 12u30

09/01/2010 - 15u10

12/01/2010 - 19u51

13/01/2010 - 18u30

19/01/2010 - 21u23

doch hij kan nooit iemand aantreffen op het adres van inschrijving. Er kon geen controle samenwoont gebeuren.

De wijkinspecteur stelde administratieve akte – voorstel ambtelijke schrapping (...) op.”

Uit dit verslag blijkt zeer duidelijk dat er op het verkeerde adres werd gecontroleerd, zodat het kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om zich ondermeer op dit verslag te baseren om tot de vaststelling te komen dat er geen gezamenlijke vestiging is.

Uit voormelde bespreking blijkt dat slechts één controle met zekerheid op het juiste adres werd uitgevoerd en uit deze ene controle kan niet in redelijkheid worden afgeleid dat er geen gezamenlijke vestiging is. Verzoekster kan dan ook worden gevolgd waar zij stelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris over onvoldoende gegevens beschikte om een correcte beslissing te treffen en minstens niet in redelijkheid tot zijn beslissing is gekomen.

Derhalve is de materiële motiveringsplicht geschonden en is het tweede middel in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige aangevoerde schendingen in het tweede middel en de aangevoerde schendingen in de overige middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 juni 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten genomen ten aanzien van X wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU